

РЕШЕНИЕ

№ 2393

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4773** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на В. С. С. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез пълномощника, адвокат В. С. С. - АК С. със служебен адрес и адрес за призоваване: 1142 [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, против РА № Р-22221018007374-091-001/29.09.2020 г., издаден от М. А. К., началник сектор и И. В. А., главен инспектор по приходите, потвърден с Решение № 450 от 25.03.2021 г, на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика" при ЦУ на НАП С., с който са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в общ размер на 25 789.59 лв., в т.ч. главница в размер на 15 008,91 лв. и лихви в размер на 10 780.68 лв.

Жалбоподателят обжалва издадения ревизионен акт, счита че същият е необоснован и незаконосъобразен, тъй като в хода на ревизията и в административното производство по издаването му, са допуснати съществени нарушения които се отнасят, както до прилагането на материалния и процесуалния закон, така и до преценката на събраните и представени в хода на ревизията доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателят В. С. С., чрез адв. В. С. С., редовно уведомен, се представлява от адв. С.. Адв. С. моли съдът да отмени обжалвания РА. Счита, че са събрани достатъчно доказателства, които обосновават възраженията, изложени в жалбата. Счита, че данъчният орган неоснователно е завишил данъчните основи през

процесните периоди и изкуствено е начислил данък, който не се дължи от жалбоподателя, поради което същият следва да бъде отменен като незаконосъобразен и необоснован. Моли за срок за писмени бележки. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ДИРЕКЦИЯ "ОБЖАЛВАНЕ И ДАНЪЧНО - ОСИГУРИТЕЛНА ПРАКТИКА" - ПРИ ЦУ НА НАП С., редовно уведомен, се представлява от юрк.П.. Юрк. П. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Моли да постанови решение, с което да остави в сила оспорения акт. Счита, че в хода на ревизията органа по приходите е доказал наличие на обстоятелствата, даващи възможност за определяне на основата за облагане с данъци по особения ред, регламентирано в чл.122 ДОПК. В резултат на това в РА законосъобразно е определено данъчна основа и дължимия данък. Особеният ред за отлагане производство по обжалване фактическите констатации се считат за верни, до доказване на противното, като тежестта на доказване е на жалбоподателя. Счита, че нито в хода на ревизията, нито в хода на съдебното производство, жалбоподателят е оборил фактическите констатации на органа по приходите. Счита, че приетата по делото ССЧЕ е направена при фактическо положение, което е различно от установеното в хода на ревизията. В ССЧЕ са включени приходи, чието получаване при жалбоподателя е спорно. Счита, че в хода на съдебното производство, жалбоподателят не е доказал получаването на сумите, които са включени от ССЧЕ при съпоставката на имущественото състояние. Моли да й бъде предоставен срок за писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и съобрази разпоредбите на закона, установи следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018007374-020-001 от 03.12.2018 г., издадена от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112. Ал, 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01 -803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на В. С. С. за установяване на задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за данъчните 2012 г. и 2013 г. и данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г. Заповедта е връчена лично на задълженото лице на 20.12.18 г.

г. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК. считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 20.03.2019 г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът е продължен до 20.05.19 г. със ЗВР №Р-22221018007374-020-002/12.03.2019 г.. издадена от органа възложил ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад №Р-2222101800737-092-001 /30.04.2019 г., връчен на 28.05.2020 г. лично на лицето, ведно с доказателствата. В удължения срок по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу РД е подадено писмено възражение с вх. №59-00-598#4/10.07.2020 г., по регистъра на ГД на НАП С., което по изложените в акта мотиви е прието за процесуално допустимо, а разгледано по същество - за неоснователно.

Ревизията приключила с РА №Р-22221018007374-091 -001/29.09.2020 г., издаден от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии" при ГД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и И. В. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ГД на НАП С.

- ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на лицето на 05.10.2020 г. Ревизията е първа за определяне на задълженията на В. С. С. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ и годишен и авансов данък на ЕТ за 2012 г. и 2013 г.

Констатирано е, че В. С. С. е местно лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ. Семейно положение - женен, с 1 дете /К. В. С.. Член е на управителния съвет на Сдружение „СПОРТЕН КЛУБ А.-С.-С.“, ЕИК[ЕИК] и едноличен собственик на капитала и управител на [фирма], ЕИК[ЕИК]. За 2012 г. е подал годишна данъчна декларация /ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ вх. № 224391300567001/29.04.2013 г. За 2013 г. не е подадена такава. Жалбоподателят е самоосигуряващо се лице и няма регистрация по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

С цел събиране на доказателства за данъчното облагане органите по приходите са предприели процесуални действия, които са описани в РД.

Като относими доказателства са приобщени документи и писмени обяснения, събрани в хода на други контролни производства, извършени от органите по приходите, както следва:

събрани доказателства при извършена проверка за съпоставка на имущество и доходи на В. С. С. за периода от 01.01.12 г. до 31.12.2017 г., възложена с Резолюция за извършване на проверка № ПФ- 22221018000568-ОРП-001/17.08.2018 г., в т.ч. предоставени документи от търговски банки, регистрирани на територията на страната, съдържащи информация за движението по банковите сметки на задълженото лице за ревизираните периоди, от доставчиците на комунални услуги /ел. енергия, вода, топлоенергия, телекомуникационни услуги/ и от други контролни органи Столична дирекция „Полиция“, сектор „Български документи за самоличност“;/ писмени обяснения на жалбоподателя за наличните парични средства, с които е разполагал към 1 януари и 31 декември на 2012 г. и 2013 г., получени доходи и извършени разходи /в т.ч. за издръжка и живот на домакинството и платени суми на членове на семейството/: справки от информационната система на НАП за подадени ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ и декларации обр. 1 от жалбоподателя за 2012 г. и 2013 г., справки за декларираните от трети задължени лица изплатени суми на лицата за доходи по извънтрудови правоотношения, декларираните продажби от регистрирани лица по ЗДДС, с получател В. С. С.. Протокол от извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22221519067106-141-001/25.04.2019 на [фирма] - с Протокол №1271642/07.01.2019 г. и Протокол №1262184/30.04.2019 г.;

Протокол № П-22221018002979-073-001/25.07.2018 г. за установени факти и обстоятелства относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство от жалбоподателя, ведно с доказателствата към него, с Протокол № 1262186/15.04.2019 г.;

писмени обяснения от И. В. И., /съпруга на жалбоподателя през ревизираните периоди/, относно плащането на комуналните разходи за апартамента, обитаван от семейството, представени в хода на проверка за съпоставка на имуществото и доходите ѝ за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г., възложена с Резолюция за възлагане на проверка №ПФ-22221518000567-ОРП- 001/17.08.2018 г., издадена от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., ведно с доказателствата - с Протокол №1249233/16.04.2019 г.;

Протокол № П-22221518003101-073-001/13.07.2018 г. за резултатите от извършена проверка на [фирма] относно финансиране на дружеството от едноличния

собственик на капитала му - В. С. С. - с Протокол №1244249/15.04.2019 г.

Ревизиращият екип е извършил проверки в публичните регистри и базите данни на НАП.

На основание чл. 124, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК и чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК на ревизираното лице на 28.05.2020 г. са връчени:

Уведомление № Р-22221018007374-113-001/30.04.2019 г., с което е информирано, че при ревизията е установено изпълнението на обстоятелството по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК - декларираните и или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период, поради което основите за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периоди от 01.01.2012 г. до 31.12.2013 г. ще бъдат определени по реда на чл. 122 от ДОПК, като е даден 14-дневен срок от датата на връчване за представяне на становище;

- ИПДПОЗЛ №Р-22221018007374-040-001/30.04.2019 г., с което е указано да декларира имуществото си, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на безвъзмездно финансиране и техния размер с декларация по образец: утвърдена от изпълнителния директор на НАП: - Уведомление №Р-22221018007374-139-001/30.04.2019 г., с което са разяснени нормите на закона, които касаят наказателната отговорност на лицата за престъпления, свързани с подправяне или използване на неистински или преправени документи и документи с невярно съдържание.

Жалбоподателят е представил становище вх. №59-00-598#2/09.06.2020 г. по регистъра на ГД на НАП С. и декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за периода от 01.01.12 г. до 31.12.2013 г. вх. №59-00-598#3/25.06.2020 г.

В становището е посочено, че в Уведомление №Р-22221018007374-113-001/30.04.2019 г. не са конкретизирани установени при ревизията факти и обстоятелства за изпълнението на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК, даващи основание на органите по приходи да определят данъчна основа за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г. по реда на чл. 122 от ДОПК. С него е декларирал, че при предходни проверки е представил писмени обяснения и доказателства за източниците си на доходи и финансиране за покриване на извършените от него разходи през ревизираните периоди, в т.ч. нотариални актове, декларация и пълномощно от баща му - С. К. С., справка за изплатени доходи от [фирма], договори и др. Заявил е, че въз основа на обективни данни не е доказано изпълнението на което и да е от основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, в т.ч. данни за укрити доходи.

С декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК вх. №59-00-598#3/25.06.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. е декларирал, че през ревизираните периоди е получил доходи от трудови и приравнени на тях правоотношения от [фирма]. Посочил е че е имал участия в търговски дружества. Отбелязал е, че е разведен, с 1 непълнолетно дете. Декларирал е, че притежава апартамент в [населено място], придобит с НА от 2004 г. Не е декларирал данни за притежавани недълготрайни материални активи, финансови активи, банкови сметки и парични средства, движими ценности, вземания, придобити имущества по безвъзмезден начин, сделки с имущества или вземания, получени кредити /заеми/, застраховки. Обявил е извършени разходи за живот, издръжка,

обучение и др. в размер на 9 500.00 лв. Декларирал е получени доходи от [фирма], в което е управител и едноличен собственик на капитала, в размер на 10 080.00 лв.

След анализ на събраните в хода на ревизията доказателства, органите по приходите са извършили съпоставка на придобитите доходи от В. С. С. спрямо направените разходи за всяка година, попадаща в обхвата на ревизията, които са обективирали в справки в констативната част на РД.

Установено е, че в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г. жалбоподателят е декларирал годишен облагаем доход по трудови правоотношения, получен от [фирма], в размер на 3 739.68 лв.

Констатирано е, че [фирма], ЕИК[ЕИК] е декларирало със справка по чл. 73 от ЗДДФЛ вх. №29000133010575/17.04.2013 г. платен доход на В. С. С. за 2012 г. от допълнително доброволно осигуряване, доброволно здравно осигуряване и от застраховки „Живот“, които не се облагат с окончателен данък на основание чл. 38, ал. 9 от ЗДДФЛ, в размер на 389.64, върху който не е удържан данък. При съпоставката на доходите и разходите на задълженото лице за 2012 г. същият е приет за „Необлагаеми доходи - доход от доброволно осигуряване“ и посочен в т. 9 от таблицата.

При ревизията са изследвани движението на парични средства по банковите сметки на жалбоподателя за ревизираните периоди и наличните такива към 1 януари и 31 декември на всяка данъчна година, попадаща в обхвата ѝ.

Установено е, че към 01.01.2012 г. паричните средства по банковите му сметки са в общ размер на 11 216.74 лв., към 31.12.2012 г. /01.01.2013 г./ - 12 051.25 лв. и към 31.12.13 г. - 8 028.45 лв. Сумите са посочени в т. 2 „Налични парични средства в банкови сметки“ от таблиците за съпоставка на доходите и разходите на лицето.

Констатирано е, че през 2012 г. жалбоподателят е получил по банковата си сметка в Е., открита в „Р. /БЪЛГАРИЯ/“ ЕАД, IBAN [банкова сметка] преводи от физически лица, с основания за плащане „плащане водолазен костюм“, „плащане водолазно оборудване“, „захранване на сметка“, „вноска“, „плащане“, „личен превод“, „захранване“, „поръчка към расific - bg“ в общ размер на 2 148.54 Е., с легова равностойност - 4 202, 18 лв., а през 2013 г. – 1 125.,07 Е., с легова равностойност - 2 200.45 лв. Датите на преводите, наредителите им - физически лица, основанието за плащане, получената сума в Е. и легова равностойност са описани в табличен вид на стр. 23 от РД за 2012 г. и на стр. 29 от РД за 2013 г. Установено е, че по банковата сметка през 2012 г. са постъпили парични средства с основание за плащане „захранване И.“ в размер на 1 197.04 Е., с легова равностойност 2 341.21 лв., и през 2013 г. с основание „захранване И. И.“ – 1 076, 57 Е., с легова равностойност 4 061.42 лв. В РД е описано, че в хода на проверка на В. С. С. за съпоставка на имуществото и доходите му за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. с писмени обяснения вх. №17-00- 26/22.04.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С. той е декларирал, че описаните банкови преводи са „разходи за организиране на екскурзии, пътувания с лодка и рибарски събирания на територията на страната“, „разходи за екипировка, храна, напитки, бензин и др.“, без да е представил доказателства за това. За получените преводи от „И.“ е посочил, че представляват „предоставена сума по заем 2012 г.“, без да е представил договори за заем и доказателства за предоставяне на парични средства на лицето като кредит. Посочено е, че при проверката е установено, че интернет

сайтът „pacific - bg“, поръчка от който е едно от основанията за плащане, предлага онлайн пазаруване на стоки, свързани с водни спортове, собственост на [фирма]. Преценено е, че е налице възможност получените парични преводи по сметката на жалбоподателя, с изключение на получените такива от „И.“, да са плащания от клиенти на дружеството за извършени продажби на стоки и за изясняване на фактичката обстановка при проверката е извършена насрещна проверка на [фирма]. Резултатите от последната са обективирани в ПИНП №П-22221519067106-141-001/25.04.2019 г. Констатирано е, че дружеството е представило писмени обяснения, че за периода от 2012 г. до 2017 г. В. С. С. не е получил плащания от клиентите му във връзка с реализирани продажби на стоки. При така установената фактическа обстановка, ревизиращият екип е направил заключение, че през 2012 г. и 2013 г. жалбоподателят е извършвал търговска дейност със стоки, във връзка с която е получил плащания от клиенти по банков път. За получените преводи от „И.“ е прието, че представляват плащания от трето лице, с характер на доход за жалбоподателя. В РД е описано, че задълженото лице не е декларирало с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г. получени приходи от търговска дейност и от „И.“. Отбелязано е, че жалбоподателят не е представил доказателства, че посочените доходи са необлагаеми по смисъла на чл. 13 от ЗДДФЛ. Формиран е извод, че същите са облагаеми доходи от други източници по чл. 35., ал. 6 от ЗДДФЛ, с данъчна основа - brutния им размер, съответно за 2012 г. - 6 543.39 лв. и за 2013 г. - 6 261.87 лв. При съпоставката на доходите и разходите на задълженото лице те са приети за „Други облагаеми доходи от извършени продажби, плащането за които е установено по банкова сметка - недеklarирани" и посочени в т. 8 от таблиците.

Констатирано е, че през 2012 г. по банковите сметки на задълженото лице са постъпили плащания на лихви от търговските банки в общ размер 712.97 лв., а през 2013 г. - 587.57 лв. Те са отразени в таблиците за съпоставка на доходите и разходите на жалбоподателя за ревизираните периоди в т. 10 „Доходи, подлежащи на облагане с данък при източника по реда на ЗКПО/ЗДДФЛ - доходи от лихва по депозитни сметки“.

Установено е, че на 14.05.2012 г. задълженото лице е платило от разплащателната си сметка в Е., открита в [фирма], IBAN [банкова сметка], задължение по електронен фиш за налагане на глоба в размер на 71.79 Е., с левова равностойност - 140.41 лв. Сумата е посочена в таблицата за съпоставка на доходите и разходите му за 2012 г. в т. 23. „Разходи за заплатени данъци, осигурителни вноски, такси и др. публични задължения - електронен фиш КАТ“.

Констатирано е, че от посочената по-горе банкова сметка на 22.11.2012 г. е нареден превод в размер на 435.41 Е., с левова равностойност - 851.59 лв., с основание „import of goods“ към Mr Stephen M.. Преценено е, че преводът е за извършен разход от жалбоподателя и при съпоставката на доходите и разходите му за 2012 г. той е посочен в т. 29 от таблицата „Други разходи, установени по банковите сметки на лицето“.

В РД е описано, че през 2012 г. жалбоподателят е извършил плащания чрез кредитни карти в общ размер на 19 438.01 лв., а през 2013 г. - 14 533.53 лв.,

сумите по които впоследствие е възстановил чрез вноски на парични средства по кредитните сметки. На стр. 16 от РД в табличен вид са описани обобщени данни за извършените плащания по всяка от кредитните карти, в т.ч. търговска банка – кредитодател, IBAN на кредитната сметка и вид кредитна карта, дата на откриване и закриване на кредитната сметка. В РА е описано, че плащанията са за покупка на гориво, хранителни продукти, техника: плащане на сметки в ресторанти и парфюмерийни магазини, и др., а вноските за погасяване на задълженията по кредитните карти са правени лично от жалбоподателя. Ревизиращият екип е приел, че тези плащания представляват реално извършените от него разходи за издръжка и живот през ревизираните периоди, тъй като са документално доказани. В РД е посочено, че същите са в по-голям размер от сбора на декларираните от задълженото лице разходи за издръжка и живот /за 2012 г. - около 4 500.00 лв. и 2013 г. - около 5 000 .00 лв./ и разходи в полза на членове на домакинството /за 2012 г. - 0 лв. и 2013 г. - 2 500.00 лв./, за които не е представило доказателства. Преценено е, че същите не следва да бъдат поделени по равно със съпругата му. Плащанията от кредитните карти са посочени в таблиците за съпоставка на доходите и разходите на жалбоподателя за ревизираните периоди в т. 14 „Разходи за издръжка и живот“.

След анализ на предоставени данни от доставчици на комунални услуги органите по приходите, извършили ревизията, са установили, че В. С. С. е извършил плащания към [фирма] за разходвана ел. енергия в имота, в който са живели в едно домакинство със съпругата му - И. В. И., за 2012 г. в общ размер на 1 979.37 лв. и за 2013 г. - 2 293.55 лв., и към [фирма] за получени услуги за 2012 г. в общ размер на 367.16 лв. и 2013 г. - 502.34 лв. Те са приети за комунални разходи от доставчици за лицето в пълен размер, без да са разделени по равно със съпругата му, и описани в т. 15 от таблиците за съпоставка на доходите и разходите му за ревизираните периоди.

В РД е описано, че в хода на проверка за съпоставка на доходите и имуществото за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. жалбоподателят е декларирал, че апартаментът, в който живее, находящ се [населено място].[жк], [жилищен адрес] е негова собственост. Представил е клиентските си номера по партидите за ток и вода. Не е предоставил данни, че разходите за консумативи във връзка с ползването на имота за проверяваните периоди са платени от трето лице или разделени по равно със съпругата му. Впоследствие въз основа на връчено ИДПОЗЛ е декларирал, че те са поделени поравно между него и съпругата му, без да е представил доказателства за това.

Към административната преписка са приобщени писмени обяснения от съпругата му И. В. И., представени в хода на проверка за съпоставка на доходите и имуществото ѝ за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г., с които е декларирала, че за посочените периоди е живяла в едно домакинство с В. С. С. на посочения по-горе имот, който е бил негова собственост, и разходите по апартамента са плащани от съпруга ѝ. В подкрепа на твърдението си е представила копие на отговор на жалбоподателя до Софийски районен съд, III-Гражданско отделение - 89 състав, по гражданско дело №64903/2017 г., в който той е заявил пред съда /на стр. 2/ че „почти изцяло той се е грижел

финансово за семейството, както и че това е положението в дома им и към момента на представяне на обясненията“. В РД е отбелязано, че при проверката не са установени плащания от банковите сметки на И. В. И. за 2012 г. и 2013 г. към доставчици на комунални услуги.

Предвид това органите по приходите не са дали вяра на писмените обяснения на ревизираното лице, че разходите за комунално-битови услуги са поделени между него и съпругата му.

При ревизията след справка в информационната система на НАП е установено, че трети задължени лица, 2 регистрирани по ЗДДС са декларирали през 2012 г. в дневник продажби фактури с получател В. С. С.. Същите са описани в табличен вид на с гр. 20 и стр. 26 от РД. Общата сума на доставките е в размер на 300.75 лв. Ревизиращият екип е приел, че те са във връзка с извършени разходи от лицето. В таблицата за съпоставката на доходите и разходите му за 2012 г. сумата е посочена в т. 28 – „Други разходи - разходи, установени от V. 14 – С., [община], В.“.

Констатирано е, че през 2012 г. и 2013 г. жалбоподателят, в качеството на едноличен собственик на капитала на [фирма], е правил парични вноски в дружеството в общ размер на 84 100 лв. през 2012 г. и 39 200 лв. през за 2013 г. Обстоятелствата са установени при проверка на дружеството, приключила с Протокол №П-22221518003101-073-001/13.07.2018 г., след анализ на данните от главна книга на сметка 494 - Разчети със собственици за периода от 01.01.2007 г. до 30.11.2017 г., годишни оборотни ведомости за 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г., оборотна ведомост за периода от 01.01.2017 г. до 30.11.2017 г., решения на едноличния собственик на капитала - В. С. С. по чл. 134 от Търговския закон /ТЗ/ за извършване на допълнителни парични вноски. В РД е описано, че при проверката е установено, че задълженото лице е внесло в брой по банковата му сметка парични суми, представляващи финансиране, по години, както следва: 2007 г. в общ размер на 125 000.00 лв., 2008 г. - 145 000.00 лв., 2009 г. - 20 000.00 лв., 2010 г. - 7 200.00 лв., 2011 г. - 45 000.00 лв., 2012 г. - 84 100.00 лв., 2013 г. - 39 200.00 лв. и за периода от 01.01.2017 г. до 30.11.2017 г. - 22 000.00 лв., както и че в периода от 2007 г. до 2013 г. от дружеството не са възстановени суми. При съпоставката на доходите и разходите на жалбоподателя предоставеното финансиране на [фирма] е прието за негов разход и посочено в таблиците в т. 20 „Разходи за предоставени допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ на [фирма]“.

В РА е описано, че за доказване на произхода на паричните средства, които е внесло като допълнителни парични вноски във [фирма], с възражението срещу РД задълженото лице е представило договори за заем както следва: от 30.01.2012 г. за сумата от 6 000.00 лв., със заемодател - П. Т. К. и срок - до последния работен ден на 2016 г.; от 22.02.2012 г. за сумата от 6 100.00 лв., със заемодател В. С. Р. и срок - до последния работен ден на 2016 г.; от 09.03.2012 г. за сумата от 8 200.00 лв., със заемодател - Ж. А. Ж.- М. и срок - до последния работен ден на 2016 г.; от 17.03.2012 г. за сумата от 5 300.00 лв., със заемодател Л. Е. С. и срок - до последния работен ден на 2015 г.; от 23.04.2012 г. за сумата от 6 700.00 лв., със заемодател М. П. Х. и срок - до последния работен ден на 2016 г.; от 14.05.2012 г. за сумата от 6 600.00 лв., със заемодател Х. И. Ц. и срок - до 30.12.2016 г.; от 29.09.12 г. за сумата от 7

500.00 лв., със заемодател И. Т. И. и срок - до последния работен ден на 2017 г.; от 05.01.2013 г. за сумата от 7 800.00 лв., със заемодател Ж. А. Ж. - М. и срок - до последния работен ден на 2017 г.; от 28.01.2013 г. за сумата от 5 800.00 лв., със заемодател В. С. Р. и срок - до последния работен ден на 2017 г.; от 16.02.2013 г. за сумата от 4 800.00 лв., със заемодател П. Т. К. и срок - до последния работен ден на 2017 г.; от 17.03.2013 г. за сумата от 7 200.00 лв., със заемодател М. П. Х. и срок - до последния работен ден на 2017 г. и от 14.04.2013 г. за сумата от 6 600.00 лв., със заемодател Х. И. Ц. и срок - до 30.12.2016 г. Конкретизирано е, че въз основа на описаните договори за заеми през 2012 г. В. С. С. е следвало да получи като заеми парични средства в общ размер на 46 400.00 лв., а през 2013 г. - 32 200.00 лв.

При издаването на РА не е ценена доказателствената стойност на договорите за заем. Доколкото те нямат достоверна по смисъла на чл. 181, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс /ТПК/ е прието, че са новосъздадени за целите на възражението срещу РД. Посочено е, че с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г. ревизираното лице е декларирало единствено предоставени заеми на [фирма], но не и получени заеми през 2012 г. и остатъци по непогасени заеми към края на годината. За 2013 г. не е подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ - не са декларирани получени и предоставени заеми и остатъци по такива. Отбелязано е, че съгласно чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ местните физически лица са задължени да декларират непогасената част от получените парични заеми през данъчната година, ако размерът им надхвърля 10 000.00 лв. /с изключение получените заеми от кредитни институции/, и непогасените към края на данъчната година остатъци от получени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми/с изключение на получените заеми от кредитни институции/, което не е направено от задълженото лице. В РА е описано, че в хода на извършена проверка за съпоставка на доходите и разходите за периодите от 01.01.12 г. до 31.12.2017 г. жалбоподателят е декларирал, че няма задължения към други лица /дружества/ и, че за периодите от 2012 г. до 2017 г. не е получавал кредити. Посочено е, че с Декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК с вх.№ 59-00-598#3/25.06.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. той не е декларирал получени заеми през 2012 г. и 2013 г. В РА е посочено, че В. С. С. не е представил доказателства за изпълнението на описаните по-горе договори за заем, в т.ч. за реално предаване на предмета на заема.

Ревизиращият екип е изследвал наличните парични средства в брой, с които е разполагал В. С. С. към 1 януари и 31 декември на всяка данъчна година, попадаща в обхвата на ревизията. Констатирано, че при проверка за съпоставка на доходите и разходите за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. той е декларира, че към 01.01.2012 г. е притежавал налични парични средства в брой в размер на около 80 000.00 лв., 31.12.2012 г. /01.01.2013 г./ - около 76 000.00 лв. и 31.12.2013 г. - около 70 000.00 лв. За доказване на произхода им е представил копия на НА № 64 от 05.06.2002 г. за продажба на апартамент № 8, находящ се [населено място], район В., [улица], вх. 1, с продажна цена 50 000.00 лв.; НА №31 от 22.01.2003 г. за продажба на дворно място с площ от 585 кв. м., находящо се [населено място], [община], с продажна цена 8 500.00 лв. и предварителен договор за покупко-продажба от

13.08.2014 г. на УПИ IV 724. в квартал 70. [населено място], с продажна цена-4 753.00 лв. За техен произход е посочил и лични спестявания, придобити от дейността му като Е Г „ВЕ- С. И. - В. С. ЕИК[ЕИК], без да е представил доказателства за това.

След анализ на представените документи и обяснения от ревизираното лице при проверката за съпоставка на доходите и имуществото му и в хода на ревизията, наличните данни в информационната система на НАП за [фирма]. [фирма] и В. С. С., ревизиращите органи са формирали извод, че не е възможно към 01.01.2012 г. жалбоподателят да е разполагал в брой със сумата от 80 000.00 лв., тъй като извършените от него разходи в предходните данъчни години значително превишават получените доходи. Установено е, че той не е подал ТДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2007 г., а с ТДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2008 г. до 31.12.2011 г. е декларирал получени доходи от трудови възнаграждения от [фирма] в минимални размери както следва: 2008 г. - 2 073.60 лв., 2009 г. -2 289.20 лв., 2010 г. - 3 703.60 лв. и 2011 г. - 3 428.04 лв., при внесени допълнителни парични вноски в дружеството по реда на чл. 134 от ТЗ за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2011 г. в общ размер на 342 200.00 лв. В РА е посочено, че с ТДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2010 г. жалбоподателят е декларирал и получени доходи от наем на имущество. Въз основа на данните от базата данни на НАП е констатирано, че за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2011 г. той не е получил доходи от дивиденди и значителни доходи от извънтрудови правоотношения, наеми или др. В РД описано, че [фирма] е с прекратена регистрация като търговец считано от 01.01.2012 г. Преценено е, че с оглед отдалечеността на годината /2002 г./ на придобиване на дохода от продажба на апартамент №8, находящ се [населено място], район В., [улица], вх, 1, който е в размер на 50 00.00 лв., не е житейски оправдано той да е съхранил изцяло получената сума по сделката, в т.ч. в брой. Констатирано е, че след продажбата му, в т.ч. след продажбата и на другите 2 недвижими имота, жалбоподателят е купил през 2004 г. апартамент № 24, находящ се [населено място].[жк], [жилищен адрес] с данъчна оценка 109 882.90 лв. Направено е заключение, че ревизираното лице не е имало възможност да спести сума, която да е налична към 01.01.2012 г.

С РА е прието, че допълнително представените доказателства от ревизираното лице с възражението срещу РД за доказване на произхода на паричните средства в брой, с които е разполагат към 01.01.2012 г. - договор за поръчка от 28.01.2011 г. с Ц. Г. Т. и договор за заем от 18.11.2011 г. със заемодател И. Т. И., не представляват годни доказателствени средства. Преценено е, че те са новосъздадени за целите на оспорването на констатациите в РД и нямат достоверна дата на основание чл. 181, ал. 1 от ГПК. В РА е описано, че съгласно клаузите на договор за поръчка от 28.01.2011 г. Ц. Г. Т., в качеството на доверител, е следвало да предостави на В. С. С. за срок от 10 години сума за управление в размер на 80 000.00 лв., за извършване на сделки и действия от името и за сметка на доверителя за проучване и намиране на недвижими имоти, други сделки и финансови операции, които са представлявали интерес за доверителя. В част IV от

договора е посочено, че през срока на действието му доверителят може да предоставя парични средства до 200 000.00 лв. В РА е подчертано, че с възражението срещу РД не са представени доказателства за изпълнението на договора, в т.ч. за предаване на парични средства от доверителя на задълженото лице и доказателства, че Ц. Г. Т. е разполагал със сумата от 80 000.00 лв., които да предостави на жалбоподателя. След справка в базата данни на НАП е констатирано, че Ц. Г. Т. не е получавал възнаграждения в големи размери и не се е разпореждал с недвижимо и движимо имущество за периоди на действието на договора. Направено е заключение, че процесният договор е представен с възражението срещу РД, а не при проверката на задълженото лице за съпоставка на доходите и имуществото му за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. и до датата на изготвяне на РД, с цел да се възпрепятства проверката на достоверността му. Посочено е, че дори жалбоподателят да е получил парични средства във връзка с него, то същите не са за ползване за лични нужди на жалбоподателя /разходи за издръжка и живот/ и финансиране на [фирма], тъй като не са налице доказателства, че последните са в интерес на доверителя. Констатирано е, че с декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК вх. № 59-00-598#3/25.06.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. жалбоподателят не е декларирал задължения по процесния договор за поръчка. Относно Договора за заем от 18.11.2011 г. е описано, че съгласно клаузите му И. Т. И. е следвало да предостави в заем на жалбоподателя сумата от 8 100.000 лв., за срок - до последния работен ден на 2016 г. Акцентирано е, че договорът е представен с възражението срещу РД, но не и при проверката на задълженото лице. В РА е отбелязано и обстоятелството, че В. С. С. не е декларирал с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г. и следващите данъчни периоди получени заеми и остатъци по непогасени такива.

Въз основа на посочените обстоятелства и направените въз основа на тях заключения, с РД и РА е прието, че към 01.01.2012 г. задълженото лице е разполагало с налични парични средства в брой в размер на 5 000.00 лв., а към 31.12.2012 г., 01.01.12 г. и 31.12.2013 г. не е притежавало такива.

Съпоставяйки определените при ревизията налични парични средства, с които жалбоподателят е разполагал към 1 януари на съответната ревизирана година, и получени доходи през същата спрямо извършените разходи и наличните му парични средства към 31 декември към тази година органите по приходите са констатирани, че е налице недостиг на парични средства за покриване на извършените разходи от задълженото лице спрямо получените доходи за 2012 г. в размер на 91 626.12 лв. и за 2013 г. - 45 657.18 лв. Посочено е, че ревизираното лице не е представило доказателства за получени доходи и източници на парични средства, освен описаните по-горе в решението. Прието е, че установеният недостиг на парични средства е от укрита /недекларирани и необложени/ доходи от ревизираното лице. В РА е отбелязано, че в случая е изпълнено и изискването на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК - налице са данни за укрита доходи. Недостигът е приет за получен доход от жалбоподателя с неустановен произход, данъчната основа за облагането па който е формирана по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК и е в еквивалентен размер на установения недостиг.

При така установената фактическа обстановка, с РА данъчните основи за

облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г. на В. С. С. са определени по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. В РД са описани относимите обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, които са взети предвид при определянето на същата за 2012 г. и за 2013 г., като е посочено, че данни за тях са описани в констативната част на РД. За 2012 г. е определена данъчна основа на облагане на общия годишен доход в размер на 101 909.19 лв., формирана като сбор от декларираната данъчна основа от жалбоподателя за доходи по трудово правоотношение - 3 739.68 лв. и установените при ревизията данъчна основа за облатане за доходи от други източници - 6 543.39 лв. и данъчна основа за получени доходи с неустановен произход - 91 626.12 лв. За 2013 г. е определена данъчна основа на облагане на общия годишен доход - 51 919.05 лв., представляваща сумата на установените при ревизията данъчна основа за доходи от друг и източници - 6 261.87 лв. и данъчна основа за доходи с неустановен произход - 45 657.18 лв. На основание чл. 48 от ЗДДФЛ, с РА са определени задължения на В. С. С. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в общ размер на 15 382. 83 лв. /дължими - 15 008.91 лв./ в т.ч. за 2012 г. - 10 190.92 лв. /дължим - 9 817.00 лв./ и за 2013 г. - 5 191.91 лв. /дължим/. За невнасянето им в приход на бюджета в законоустановените срокове са определени лихви за забава в общ размер на 10 780.68 лв.. в т.ч. 2012 г. - 7 396.50 лв. и 2013 г. - 3 384.18 лв.

Жалбоподателят оспорил ревизионния акт, по административен ред, в частта на допълнително определените задължения по ЗДДФЛ в общ размер на 25 789.59 лв., като незаконосъобразен. Твърди, че с него е извършено облагане по реда на чл. 122 от ДОПК при неправилно оценена фактическа обстановка и съществени нарушения на събирането и преценката на доказателства, материалния и процесуалния закони в т.ч. на регламентираният принципи в ДОПК „обективност“, „служебно начало“ и „право на защита“/. Заявил, че спорният РА е издаден без да е взето предвид възражението му срещу РД /в т.ч. представените с него допълнителни доказателства., каквото е изискването на чл. 120, ал. 2 от ДОПК. и не съдържа собствени мотиви, а преповтаря фактическите установявания и изводи на РД. Предвид това, намира, че със спорния акт не е установено съществуването на посочените в него фактически установявания и изпълнението на законовите изисквания, на които се позовават издателите му, което го прави нищожен. Декларира, че с връчването на РА не са му връчени и доказателства за констатираните обстоятелства за Ц. Г. Т. и [фирма], описани в него. Акцентира, че няма достъп до информационната система на НАП за установяването им. Посочва, че вследствие невръчването им е лишен от правото си на защита за излагане на конкретни съображения и изясняване на фактическата обстановка за тях. Твърди, че при ревизията не е доказано въз основа на обективни данни изпълнението на условието по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК, цитирано в Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК № Р-22221018007374-113-001 /30.04.2019 г. Заявява, че неоснователно и без да предприемат необходимите процесуални действия за изясняване на фактическата обстановка ревизиращите органи са приели, че е разполагал с парични средства в брой единствено към 01.01.2012 г. в размер на 5 000.00 лв. Посочва, че в РД и РА

не са цитирани конкретни съдебни решения, с които съдът е приел, че при недоказан произход на паричните средства, за които физическо лице твърди, че разполага към 1 януари на ревизирана данъчната година, за такъв следва да се приеме сумата от 5 000.00 лв. Поддържа твърденията си, че към 01.01.2012 г. е притежавал налични парични средства в брой в размер на около 80 000.00 лв., а към 01.01.2013 г. - около 76 000.00 лв., които представляват негови лични спестявания и получени доходи от продажби на недвижими имоти. Отбелязва, че при ревизията е установено и не е спорно, че през 2002 г., 2003 г. и 2004 г. е извършил продажби на недвижими имоти. С жалбата представя повторно копие на НА № 31, том I, рег. №138 от 22.01.2003 г. за продажба на дворно място, находящо се [населено място], [община]. Посочва, че с нормативен документ не е забранено съхраняването на парични средства в брой за суми над 5 000.00 лв. Отбелязва, че при ревизията не е предприета процесуална активност за изясняване на произхода на направените от него допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ във [фирма] за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2011 г., а е прието, че те са обезпечени от доходите му за посочения период /в т.ч. от продажби на имоти/. Подчертава, че органите по приходите, издали спорния ревизионен акт, не са анализирали и проверили представените от него с възражението срещу РД договори за поръчка и заеми, удостоверяващи произхода на наличните парични средства в брой, с които е разполагал към 1 януари и 31 декември на ревизираните данъчни години. Излага аргументи, че договорът за поръчка по своята същност не представлява договор за заем, поради което не подлежи на деклариране в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ. Отбелязва, че съгласно раздел 111 на Договора за поръчка от 28.01.2011 г. с Ц. Г. Т. „Изпълнителят има право да използва и да се разпорежда с предоставената му по договора парична сума, по начин и за цели каквито прецени, както и да я предоставя като финансово обезпечение, заемни средства на трети лица и дружества, включително и в дружества, в които изпълнителят участва лично или чрез трети лица, покупка на дружествени дялове, акции, активи и др., включително и в дружества, в които изпълнителят участва лично или чрез трети лица.“, предвид което счита за недоказани изводите на ревизиращите органи, че разходването на сумите по него следва да е единствено с цел получаване на материални изгоди за доверителя. Сочи още, че при ревизията не е доказано, че не е получил парични средства по представените от него с възражението договори за заем. Акцентира, че съгласно клаузите им сумите, посочени в тях, са му предадени в брой и договорите служат като разписка за предаването им. Отбелязва, че при ревизията не е изследвано извършени ли са плащания за погасяването на заемите и следвало ли е те да се декларират от него и заемодателите му. Счита, че дори да е налице задължение за декларирането им, неизпълнението му представлява административно нарушение и въз основа на него не следва да се прави автоматично заключение за неизпълнение на процесните договори за заем. Твърди, че с приемането на допълнително представените доказателства с възражението срещу РД като негодни доказателствени средства органите по приходите, издали РА, неоснователно са се позовали на чл. 181, ал. 1 от ГПК, с цел да оправдаят бездействието си за изследване на достоверността им. Сочи, че цитираната правна норма е

относима за установяване на достоверността на датата на частен писмен документ, представен в хода на съдебно производство, а не в ревизионно производство. Излага аргументи, че при съпоставката на доходите и разходите му за ревизираните периоди с РД и РА тенденциозно е прието, че извършените от него плащания чрез кредитни карти във връзка с разходи на домакинството му, представляват негови лични разходи за издръжка и живота и са признати като такива в пълния размер на плащанията, с цел определяне с РА на задължения по ЗДДФЛ в завишен размер. Твърди, че те следва да се поделят по равно с бившата му съпруга. Сочил, че конкретни мотиви за това е посочил и във възражението срещу РД, които не са обсъдени и посочени в РА. Разходите за издръжка и живот на домакинството включват не само тези за ток и вода на обитаваното от семейството жилище, както счита, за прието с РД и РА, но и разходи за храна, дрехи, лекарства, медицинско обслужване и др. Подчертава, че обстоятелството, че при ревизията е установено, че бившата му съпруга не е плащала по банков път сметки за ток и вода за жилището им, не означава, че не е извършвала разходи за домакинството им. Счита, че неаргументирано при определянето на разходите за домакинството в пълен размер за негова сметка, ревизиращият екип се е позовал на обясненията му пред Софийския районен съд, дадени в хода на бракоразводно дело, в които е посочил, че е плащал разходите по апартамента и почти изцяло финансово се е грижел за семейството, без да е изследвано дали тези негови твърдения са относими за ревизираните периоди и в какво се е изразявала финансовата грижа. Заявява, че неоснователно при съпоставката на доходите и разходите не е съобразен произходът на паричните средства, които е внесъл като допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ във [фирма] през ревизираните периоди, доказателства за които е представил с възражението срещу РД. В заключение иска отмяна на акта в частта на допълнително определените задължения по ЗДДФЛ.

Ответникът след преценка на мотивите изложени в РА и РД, приложената административна преписка и доводите на ревизираното лице потвърдил Ревизионен акт № Р-22221018007374-091-001/29.09.2020 г. в оспорената част на установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г., ведно със съответните лихви.

С оглед изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета, без оспорване от страните, съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице е взело предвид представените му от жалбоподателя писмени доказателства, които не са били известно на РЕ и АО.

От така установено фактическо положение, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесния РА е подадена в законоустановения срок, от легитимирано лице. РА в неговата цялост е обжалван по административен ред и не е отменен, поради което жалбата се явява процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна, поради следните съображения:

При дължимата пълна служебна проверка на валидността и законосъобразността на оспорвания РА, съгласно разпоредбата на чл.168 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, съдът приема, че оспореният РА е валиден административен акт, издаден след провеждане на ревизия, възложена от

надлежно оправомощен административен орган, в определения от него срок. РА е издаден от компетентните органи - възложителя на ревизията и ръководителя на същата, в съответствие с нормата на чл.119, ал. 2 от ДОПК, и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Съдът намира също, че обжалваният ревизионен акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Съдът приема, че в ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. При ревизията са връчени по надлежния ред искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, във връзка с които са представени и писмени обяснения и писмени доказателства както от ревизирания, така и от третите лица. Получените сведения са приобщени по установения ред към административната преписка.

На първо място при особените правила на чл.122 - 124а от ДОПК, то доколкото съдът следи служебно за законосъобразност на акта на всички основания, следва да изложи мотиви в тази връзка. Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.2 от ДОПК, в производството по обжалване на РА при извършена ревизия по чл.122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл.122, ал.1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателя. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл.122 ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта.

За да се приложи презумпцията по чл.124 ал.2 от ДОПК, фактическите констатации, на които се позовават органите по приходите, следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирания субект. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че по отношение на ревизираното лице са констатирани данни за укрити приходи.

В конкретния случай жалбоподателят е имал възможност и е упражнил както правото си на възражение срещу РД и правото си да обжалва издадения РА. С оглед на това са неоснователни възраженията на жалбоподателя, че е лишен от правото си на защита. Неоснователни са и твърденията му, че са допуснати процесуални нарушения при събирането на доказателствата в хода на ревизионното производство. Приобщаването на доказателства по административната преписка е извършено по предвидения ред в ДОПК - с протоколи и в определения срок за извършването на ревизията, определен в заповедите за възлагането ѝ. Уведомлението по чл. 124. ал. 1 от ДОПК и ИПДПОЗЛ, с което от жалбоподателя е изискана декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК, са изготвени при съобразяването на посочения срок. Обстоятелството, че последните са връчени след определения срок в ЗВР за

приключване на ревизията не прави негодни събраните въз основа на тях доказателства, още повече, че въз основа на тях жалбоподателят е представил становище, което е обсъдено в РА. В този смисъл се явяват неоснователни възраженията на жалбоподателят, че възражението и представените с него доказателства не са взети предвид при издаване на РА. Видно от мотивите в РА възражението срещу РД и представените с него доказателства са обсъдени, но не е ценена доказателствената им стойност, за което са изложени аргументи. Въпросът дали аргументите на ревизиращите са правилни и обосновани е от значение за основателността на РА.

Обект на спор в настоящото производство е правилно ли са определени годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г., въз основа на които на В. С. С. са определени задълженията за данък върху доходите на физическите лица.

С РА данъчните основи за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ на жалбоподателя за 2012 г. и 2013 г. са формирани по реда на чл. 122 от ДОПК. При установяването им е съобразено изискването на чл. 17 от ЗДДФЛ, съгласно което „Общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи по чл.чл. 25, 30, 32, 34 и 36. намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения, и същите са определени като сбор от установените при ревизията данъчни основи за доходи от трудови правоотношения, други източници и с неустановен произход. В РД са описани факти и обстоятелства, въз основа на които е формиран правилния извод, че е изпълнен фактическият състав на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК - получените доходи от лицето не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизираните периоди. Жалбоподателят е уведомен за това след датата на издаване на РД по предвидения в закона ред - лично, на 28.05.2020 г., като му е даден 14-дневен срок за вземане на становище и представяне на доказателства. Изискано е да представи декларация за имуществото си, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на безвъзмездно финансиране и техния размер - по образец, утвърден от изпълнителния директор на НАП. Представените от него становище и декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК са обсъдени в спорния ревизионен акт. В него са конкретизирани и обсъдени възраженията на лицето срещу РД, заедно с допълнително представените доказателства. Предвид това, неоснователно е възражението, че РА не е мотивиран. Съдът намира изложените мотиви в спорния ревизионен акт за аргументирани и доказани.

Безспорно е установено, че през 2012 г. В. С. С. е получил по банковата си сметка в Е. в [фирма], IBAN [банкова сметка] суми от физически лица, с основания за плащане „плащане водолазен костюм“, „плащане водолазно оборудване“, „захранване на сметка“, „вноска“, „плащане“, „личен превод“, „захранване“, „поръчка към racific - bg“. „захранване И.“ и „захранване И. И.“ в общ размер на 3 345.58 Е., с легова равностойност - 6 543.39 лв., а през 2013 г. - 3 201.64 Е., с легова равностойност - 6 261.87 лв. В хода на ревизионното производство, а и пред съда не са представени обяснения и/или доказателства за последващото разходване и/или възстановяване на посочените суми. Не е спорно и обстоятелството, че същите не са във връзка с реализирани продажби на стоки от [фирма], чийто едноличен

собственик на капитала и управител е жалбоподателя, независимо от обстоятелството, че един от преводите е за поръчка от сайта „pacific -bg“. предлагаш за продажби стоки на това дружество. Не са представени доказателства, че получените преводи попадат в обхвата на необлагаемите доходи по смисъла на чл. 13 от ЗДДФЛ. Предвид факта, че преводите не са извършвани регулярно, а само за определени времеви периоди - от края на месец март до началото на месец септември за 2012 г. и от началото на месец юни до края на месец август за 2013 г., с основание не може да се приеме, че те са във връзка с осъществявана търговска дейност от задълженото лице по смисъла на ТЗ. Следователно, аргументиран е изводът в спорния ревизионен акт, че те представляват получени облагаеми доходи по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ - от „всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане, при съобразяване на изр. 1 от чл. 35 от ЗДДФЛ, съгласно което размерът им е брутната сума на получените такива. В случая, са установени както източникът на дохода. Физическото лице, платец на сумите, и характерът му, който е посочен като основание за банковия превод. За пълнота следва да се отбележи, че установените обстоятелства потвърждават и твърдението в РА, че през 2012 г. и 2013 г. В. С. С. е укрил доходи, подлежащи на облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. и 2013 г., а именно - описаните по-горе. РА е аргументиран и доказан в тази оспорена част.

Правилно с РА е определена и данъчната основа на получения облагаем доход от трудови правоотношения на жалбоподателя за 2012 г., който е надлежно деклариран.

Доказано е и твърдението в спорния РА, че за ревизираните периоди въз основа на обективни данни, събрани в хода на проверка на задълженото лице при съпоставка на доходите и имуществото му е установено изпълнението на условията по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК. В случая, доказателства за това са събрани при проверка на жалбоподателя за съпоставка на доходите и имуществото за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. Те са констатирани основно въз основа на представени лично от него писмени обяснения и документи, приобщени към преписката по надлежния ред, като в РД са конкретизирани изисканите и непредставените от него доказателства.

Установеното превишение на разходите и притежаваното имущество над декларираните доходи се дължи основно на направени вноски по реда на чл. 134 от ТЗ от В. С. С. във [фирма] за 2012 г. в размер на 84 100.00 лв. и 2013 г. -39 200.00 лв., чието извършване не е спорно, и непризнаване на размера на паричните средства, които той твърди, че е притежавал в брой към 1 януари и 31 декември за всяка от ревизираните периоди - към 01.01.2012 г. - около 80 000.00 лв., 31.12.2012 г. /01.01.2013 г./ - около 76000.00 лв. и 31.12.2013 г. - около 70 000.00 лв. За доказване на произхода на тези суми, с възражението срещу РД жалбоподателят е представил 13 договора за заем и 1 договор за поръчка, които решаващият орган правилно счита, че правилно не са ценени от ревизиращия екип и са съставени единствено за целите на ревизионното производство.

На първо място следва да се отбележи, че договорите за заем и договорът за поръчка са частни писмени документи и като такива не се ползват със задължителна доказателствена сила, а доказателствената им стойност се преценява в съвкупност с останалите доказателства. Същевременно изпълнението по договорите за заем и договора за поръчка не се подкрепя от нито едно от събраните в хода на ревизионното производство доказателства, в това число и приобщените такива. Не е без значение обстоятелството, че договорите за заем и договора за поръчка са представени едва с възражението срещу РД, въпреки че още в хода на ревизионното производство, а така също и в предшестващите го проверки, по реда на ДОПК от ревизираното лице са изискани всички доказателства за получени доходи/приходи, получени и предоставени заеми. От жалбоподателя е изискано да декларира наличността на парични средства в брой към 01.01.2012 г. и доказателства, удостоверяващи тази наличност. С оглед на това са неоснователни твърденията на жалбоподателя, че не са му изискани договори за заем или договор за поръчка. Ревизиращият екип няма как да знае на какво основание задълженото лице получава доходи, да цитира конкретно договор за поръчка, особено след като тези доходи не са декларирани, както е в конкретния случай. Същевременно обаче с ИПДПОЗЛ органът по приходите е изискал доказателства за получени доходи/приходи от всички източници, при което ревизираното лице не е представило договора за поръчка, в удостоверение на това, че е получил приходи на това основание. Също така с ИПДПОЗЛ са изискани данни за получени заеми, но нито в хода на ревизията, нито в предходните проверки ревизираното лице е представило договорите за заем, които впоследствие е представило с възражението срещу РД.

Получаването на заеми по представените с възражението срещу РД 13 договора за заем не се подкрепя и от деклариранията от самото ревизирано лице обстоятелства пред органите по приходите. Видно от доказателствата по преписката с писмени документи с обяснения вх. №17-00-656#7/16.10.2018 г. по регистъра на ТД на НАП-С. В. С. С. е декларирал в т. IV. 1/. че за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. не е предоставял и получавал кредити. Данни за такива не са посочени също и в декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК вх. №59-00-598#3/25.06.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С.. Получаването на заеми не е декларирано и по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ.

В продължение, няма доказателства за реално изпълнение на договорите за заем. По смисъла на Закони за задълженията и договорите, договорите за заем са реални договори и условие за тяхната действителност е реалното предаване на предмета на договорите, в случая парични средства. Представените с възражението срещу РД 13 договора за заем са еднотипни и от клаузите им не може да се направи извод, че предметът на договора е реално предаден. Съгласно чл. 1 от договорите, заемодателят се задължава да предаде на заемателя - ревизираното лице, съответната сума. В чл. 2 е посочено, че сумата ще бъде предадена на датата, на която съответният договор е сключен, като договорът се счита за разписка на предадената сума. В чл. 3 на договорите е уговорено, че предаването от заемодателя на заемателя ще се извърши при подписване на договора. Според чл. 5. т. 1 от

договорите, заемодателят е длъжен да предаде на заемателя заеманата сума.

От така уговореното в договорите няма доказателства, че паричните средства, предмет на договорите за заем, са реално предадени. Използването на бъдеще време в договорите означава единствено, че за заемодателят възниква задължение да престира предметът на заема, но не и че това престиране е вече извършено. Уговорката, че договорът служи като разписка за предаването също не доказва реалното предаване на паричните средства, тъй като не заличава употребеното бъдеще време. Навсякъде в договорите се говори, че заемодателят се задължава „да предаде“, „сумата ще бъде предадена“, „предаването ще се извърши“, а не че заемодателят предава паричните средства и договора служи за разписка. Същевременно от ревизираното лице не са ангажирани доказателства за реално получаване на паричните средства.

Достига се до извода, че договорите за заем са съставени с цел благоприятни последици за жалбоподателя. Факта, че заемодатели са близки или роднини на жалбоподателя /Ж. А. Ж.-М. - негов брат, В. С. Р. - член на управителния съвет на Сдружение „СПОРТЕН КЛУБ А.-С.-С.“, на което е член и задълженото лице, П. Т. К. - съпруга на последния и т.н./.

Изводът за липса на реално изпълнение по договорите за заем е и факта, че не са ангажирани доказателства за връщане на предмета на договорите, въпреки настъпилия падеж.

Недоказан е и фактът на получаване на суми във връзка с представения едва с възражението договор за поръчка от 28.01.2011 г., сключен с Ц. Г. Т..

Следва да се отбележи, че ако се приеме, че има изпълнение по процесния договор, то получената сума представлява облагаем доход по смисъла на ЗДДФЛ, а такъв не е деклариран от задълженото лице по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ за 2011 г. Това е в потвърждение на извода на органа по приходите, че договорът е съставен единствено с цел благоприятни последици за ревизираното лице, а именно оправдаване на несъответствието в имущественото му състояние и декларираните приходи.

Наред с горното липсват доказателства за предаване на твърдяната сума от 80 000.00 лв. Клаузата, посочена в т. IV. 1 на договора, че при предоставяне на сумата в брой, настоящият договор служи и като разписка за предаване на сумата, не доказва реалното ѝ предаване. Това е така, защото клауза съдържа условие - „при предоставяне на сумата в брой“. В случая няма доказателства за начина, по който е предоставена сумата. В договора не се говори изрично, че сумата ще бъде предоставена в брой.

Необходимо е да се подчертае, че липсват каквито и да е доказателства за изпълнение на договора от страна на ревизираното лице. Видно от предмета на договора, изпълнението представлява дейност, доходът от която подлежи на облагане по реда на ЗДДФЛ. Същевременно за платецът на дохода възниква задължение за деклариране по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ. Нито ревизираното лице, нито платецът, с когото е сключен договора за поръчка са декларирали по реда на ЗДДФЛ получени, съответно изплатени възнаграждения.

При извършената служебна проверка от административната инстанция в

информационната база данни на НАП се установява, че за периода от 2007 г. до 2011 г. включително лицето Ц. Г. Т., с който жалбоподателят твърди, че е сключил договор за поръчка, е осигурявано на минимални доходи. За 2007 г., 2008 г. лицето не е подавало ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, с които да декларира получени доходи, а в подадените такива за 2009 г., 2010 г. и 2011 г. е декларирана годишна данъчна основа в размер на 500.00 лв.

С оглед на гореизложеното съдът също счита, че правилно органът по приходите не е ценил доказателствената стойност на представените едва с възражението срещу РД 13 договора за заем и договор за поръчка.

Предвид това следва да се посочи, че нито пред РЕ, АО, а и пред съда задълженото лице не е представило доказателства за произхода на паричните средства, внесени като допълнителни вноски по реда на чл. 134 от ТЗ във [фирма] за периодите от 01.01.2007 г. до 31.12.2011 г. В случая, доказателствената тежест за установяването му е на жалбоподателя. тъй като той черпи благоприятни последици от твърденията си. За недоказано пред съда остава и твърдението на жалбоподателя, че същите са предоставени от баща му, тъй като цитираното обстоятелство е удостоверено единствено с 3 декларации от 05.10.2018 г., подписани от брат му и съпругата му, за предоставени суми от баща му във връзка с пътувания до Каната и К..

Съдът намира за недоказани твърденията на жалбоподателя, че с РА е приет неправилен подход за определяне на разходите за издръжка и живот. При ревизията е установено и не е спорно, че през ревизираните периоди той е живеел в едно домакинство с И. В. И. и непълнолетния им син. Видно от доказателствата по преписката при проверките за съпоставката на доходите и имуществата на съпрузите като основополагащо не е прието, че те са придобили доходи и извършили разходи в режим на съпругеска имуществена общност, затова е приет правилния подход за индивидуално определяне на разходи за издръжка и живот на домакинството за всеки един от тях, съобразявайки обстоятелството, че са били в лоши семейни отношения и дадения отговор от В. С. С. в хода на бракоразводното им дело гр. д. №64903/201 7 г./ вх. №5160391/30.10.2017 г. по регистъра на Софийски районен съд. С тях е декларирано, че: „Живеем в едно домакинство, за което полагам всички грижи и отговорности. Това е и причината И. да не претендира издръжка за минал период.“. Видно от това жалбоподателят сам е декларирал, че е поел задълженията за издръжка на домакинството им, които е изпълнил чрез плащания с кредитни карти и в брой. Размерът на последните е определен въз основа на данни от извлеченията от банковите сметки и предоставени такива от доставчиците на комунални услуги, предвид което е документално доказан.

Служебно известно става на съда, че при ревизия на И. В. И. за установяване на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 1 7 от ЗДДФЛ за процесите периоди е извършена съпоставката на доходите и разходите й, при която са определени разходи за домакинството под формата на разходи за издръжка и живот като са взети предвид декларираните от нея данни и направените в хода на ревизионното производство фактически установявания.

При съпоставката на доходите и имущество за 2012 г. правилно като разходи

на задълженото лице са съобразени извършените от него банкови плащания за покупка на стоки от чужбина и задължения по фиш към КАТ, както и получени услуги, данни за които са декларирани от трети задължени лица - регистрирани по ЗДДС.

В тази връзка, предвид събраните по делото доказателства, съдът счита, че при съпоставката на доходите и разходите на жалбоподателя за ревизираните периоди са взети предвид всички данни за получени от него доходи, а именно от трудови правоотношения, изплатени от трети лица по извънтрудови такива, лихви по банкови сметки и посочените по-горе в процесното решение доходи от други източници. При съпоставката за 2012 г. е съобразен облагаемият доход на жалбоподателя за дохода от трудови правоотношения - 3 730.68 лв., без да е взет предвид удържания данък - 373.92 лв., което е довело до определяне на задължението за данъчната основа за получените доходи по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ с неустановен произход за 2012 г., а от тук и на данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. в по-малък размер.

Съдът кредитира приетата по делото ССЧЕ, защото не се съмнява в компетентността на вещото лице Същата не е оспорена от страните. От заключението става ясно, че за 2012 г., настоящата ССЕ, съгласно изчисленията при условията на поставената задача е установила превишение на постъпления над разходи в размер на 52592,88 лв. и недостиг в размер на 0,00 лв., а за 2013 г. и превишение на постъпления над разходи в размер на 46402,46 лв. и недостиг в размер на 0,00 лв. Представените от жалбоподателя на вещото лице писмени доказателства, които не са били известни по делото, съдът намира за потвърждение на извода на органа по приходите и АО, че те са съставени и представени единствено с цел благоприятни последици за ревизираното лице, а именно оправдаване на несъответствието в имущественото му състояние и декларираните приходи.

От така установеното фактическо и правно положение съдът приема, че оспореният в настоящото производство РА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закон форма, при спазване на административнопроцесуалните правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. С оглед на това жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с изхода на делото, ответникът има право да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, за чийто размер съдът излага следните съображения:

Искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, следва да бъде уважено на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, като същото бъде определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно - 1304 лева, съобразно материалния интерес.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал. 1 от

ДОПК, както на основание чл.161 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. С. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез пълномощника, адвокат В. С. С. - АК С. със служебен адрес и адрес за призоваване: 1142 [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1,против РА № Р-22221018007374-091-001/29.09.2020 г., издаден от М. А. К., началник сектор и И. В. А., главен инспектор по приходите, потвърден с Решение № 450 от 25.03.2021 г, на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика" при ЦУ на НАП С., с който са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в общ размер на 25 789.59 лв., в т.ч. главница в размер на 15 008,91 лв. и лихви в размер на 10 780.68 лв.

ОСЪЖДА В. С. С. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-С. при ЦУ на НАП, сумата в размер на 1304 /хиляда триста и четири/ лева, представляваща направени по делото разходи за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Р България [населено място] в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: